

Sygn. akt IV KK 664/21

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **R. H.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 10 lutego 2021 r.

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania

wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 7 grudnia 2020 r., sygn. akt II AKa [...]

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w K.

z dnia 2 lipca 2018 r., sygn. akt V K [...],

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 7 grudnia 2020 r., sygn. akt II AKa [...], zmienił wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 2 lipca 2018 r., sygn. akt V K [...], którym m.in. R. H. został skazany za szereg przestępstw i po połączeniu kar jednostkowych wymierzono mu kary łączne: 4 lat pozbawienia wolności i 800 stawek dziennych grzywny, z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł. Zmiana wyroku Sądu I instancji polegała m.in. na wymierzeniu oskarżonemu przez Sąd Apelacyjny nowej kary łącznej pozbawienia wolności w wysokości 2 lat oraz nowej kary łącznej grzywny w wysokości 700 stawek dziennych grzywny, z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł.

Wyrok Sądu odwoławczego został zaskarżony kasacjami, w tym wniesioną przez obrońcę skazanego R. H. . W piśmie tym, w oparciu o art. 532 § 1 k.p.k., został zamieszczony wniosek o „wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia w zaskarżonej części do czasu rozpoznania kasacji przez Sąd Najwyższy”. Zdaniem obrońcy „zarówno charakter, jak i waga podniesionych zarzutów (...) jednoznacznie wskazuje, iż istnieje wysokie prawdopodobieństwo uchylenia orzeczenia Sądu II instancji, a w konsekwencji – przynajmniej – wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia wydanego wobec R. H. nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Najwyższy konsekwentnie wskazuje, że instytucja wstrzymania wykonania orzeczenia, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k., ma wyjątkowy charakter, jako odstępstwo od zasady zawartej w art. 9 § 1 i 2 k.k.w., według której orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia (zob. np. postanowienia: z dnia 14 czerwca 2018 r., II KK 178/18; z dnia 15 lutego 2018 r., II KK 23/18; z dnia 18 listopada 2003 r., IV KK 347/03). W uzasadnieniu wniosku trafnie nadmieniono, że najwyższa instancja sądowa wypracowała też pogląd, iż wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku powinno nastąpić wówczas, gdy jego wykonanie powodowałoby nieodwracalne skutki i niepowetowane straty, w szczególności gdy istnieje realne niebezpieczeństwo poniesienia przez skazanego dolegliwości wynikającej z wykonania prawomocnego wyroku, której nie powinien doznać wobec zasadności wniesionej kasacji. Można dodać, że widoczna zasadność wniesionej kasacji nie zawsze musi prowadzić do wstrzymania wykonania orzeczenia. Jeżeli bowiem sąd kasacyjny powinien mieć w polu widzenia, by nie dopuścić do sytuacji, kiedy to skazany poniesie będące następstwem wyroku niepowetowane straty, to powinien też rozważyć, czy zachodzi wysokie prawdopodobieństwo, że następstwem uwzględnienia kasacji będzie wydanie przez sąd powszechny orzeczenia łagodniejszego, względnie nawet uniewinnienie skazanego przez Sąd Najwyższy przy zastosowaniu art. 537 § 2 *in fine* k.p.k. Zdaje się to dostrzegać obrońca, skoro argumentuje m.in., że przez „pryzmat art. 4 § 1 k.p.k. (powinno być:

k.k. – uw. SN), możliwe jest wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nawet bez zmiany jej wysokości (orzeczone 2 lata), z uwagi na dyspozycję art. 70 § 1 k.k. w brzmieniu pierwotnym (...)” oraz że „istnieje wysokie prawdopodobieństwo uchylenia orzeczenia Sądu II instancji, a w konsekwencji - przynajmniej - wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania”. Nie ma to jednak znaczenia w niniejszej sprawie, bowiem kwestia, czy skazanemu należało wymierzyć karę pozbawienia wolności bezwzględną, czy z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie jest przedmiotem uwagi sądu kasacyjnego. Jeżeli natomiast obrońca utrzymuje, że „zarówno charakter, jak i waga podniesionych zarzutów” przemawiają za uznaniem, że istnieje wysokie prawdopodobieństwo wydania przez Sąd Najwyższy orzeczenia kasacyjnego, to teza ta jest dyskusyjna. Nie wykluczając, że takie orzeczenie może zostać wydane, trzeba stwierdzić, że wstępny ogląd sprawy nie prowadzi do wniosku, że kasacja sytuuje się na granicy oczywistej zasadności. Niektóre z jej zarzutów odnoszą się do rozstrzygnięć Sądu odwoławczego dotyczących skazań na karę samoistnej grzywny, skarżący deklaruje też, że zaskarża „punkt 10 dotyczący wymiaru kary”, zatem nie respektuje ograniczeń z art. 523 § 1 zd. drugie i § 2 k.p.k. Liczne zarzuty podnoszą rażące naruszenie „art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego”, co zdaje się być oderwane od treści pierwszego z wymienionych przepisów, jak też unormowania z art. 537a k.p.k., nadto świadczy o przypisywaniu Sądowi Apelacyjnemu roli sądu pierwszej instancji, co ma miejsce także wtedy, gdy skarżący podnosi rażące naruszenie art. 433 § 2 i innych przepisów k.p.k., również „poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego”. Co prawda, pojawia się też w kasacji twierdzenie, że Sąd odwoławczy nie odniósł się do zarzutów apelacji, jednak porównanie tej skargi z uzasadnieniem wyroku Sądu *ad quem* skłania do konstatacji, że twierdzenie to nie jawi się jako oczywiście trafne. Uwaga ta odnosi się również do poglądu skarżącego, że w odniesieniu do jednego ze skazań zachodzi uchybienie wymienione w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k.

Z tych względów, nie przesądzając na tym etapie postępowania o słuszności kasacji, którą, co celowe będzie nadmienić, prokurator ocenił jako oczywiście bezzasadną, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

a.s.